

Пакъ Лотова та жена, която малко назадь вѣше остана, и противъ Ангелова та заповѣдь са обвърнала, окамени-
сѣ. Много стотины години стоала е като жалостенъ споменъ
на наказаніе то на непокорность та си.

§. 22. Исаакъ и Исмаилъ.

Послѣ еднажъ годинъ поредъ пропльсть тѣ на градове тѣ
на Иорданска та окресность, изпълниса Божіе то пророчество на
Авраама и на Сарра. Сарра роди сына.

Авраамъ послѣ осмь дни го обрѣза, и го наименова И-
саакъ. Боговоазливый и кроткій Исаакъ вѣше радость и оу-
тѣшеніе на родители тѣ си въ старость тѣ имъ.

Сарра по преди зацо то: вѣше видѣла себе си дѣто е
была безплодна, зацо дала на мъжа си рабына тѣ си, А-
гара Египтанкѣ тѣ, за женъ, за да не останѣтъ съвсѣмъ без-
чадны на старинъ тѣ си; зацо то не сѣ знаали Божіе то
свъщаніе, дѣто щело да са свѣршава оу тѣхъ. И така ро-
дила Агара отъ Авраама сына: когото наименова Исмаилъ. То
е было своевольно и некротимо дѣте. По малкій си братъ
Исаакъ, не можалъ никакъ да търпи. За то Сарра като при-
гледа, какъ Исмаилъ позтѣпва толко зловно съ нейный сынъ,
рече на Авраама: Изгони Агара съ нейный сынъ отъ дома;
понеже азъ не можъ веки тѣка да ги търпѣмъ. Тѣа Саррини
рѣчи сожалиха добродѣтелно то и человекколюбиво то Авраа-
мово сѣрдце. Но Богъ който всако зло наказва, рече мѣ: на-
прави каквото ти е казала Сарра. Авраамъ, който всакъ Бж-
жіа заповѣдь вѣрно свѣршаваше, вземъ хлѣвъ и мѣхъ съ во-
дъ и даде на Агара, и положи на нейны тѣ рамена отроче
то, и даде и пѣтю. Агара плачешкомъ отиде, и са изгѣви
въ пустына тѣ. Кога мѣха не остана, Исмаилъ твърдѣ оу-
жеднѣ, и отъ жалость только изнеможе, щото началъ почти
да издыха. Тога Агара го остави подъ единъ дѣвъ и са
отдалечи отъ него, и рече, не можъ да гледамъ смерть тѣ
на единородный си сынъ. И така сѣдна далеко отъ дѣва,
начна велегласно да вика и жалостно да плачи. Милостивый